

lige kontohavere i overformyndieriet og kan således siges at være af mere almindelig interesse. Dette sidste er grunden til, at overformyndieriet ikke har ment at burde stille forslag om, at også indlånsrenten fremtidig skal fastsættes af overformyndieriet, men har ment det rettest, at denne beføjelse blev tillagt justitsministeren.

Med hensyn til ordet „lodtagerne“ i forslaget § 9 bemærkes, at udtrykket er hentet fra loven af 26. maj 1868. Forsåvidt det ønskes erstattet af en mere moderne betegnelse, kan måske ordet „parthaverne“ anvendes. Ordet „kontohaverne“ er også brugeligt; begyndelsen af § 9 måtte da affattes således: „Størrelsen af den rente, der tilkommer kontohaverne af de under massebestyrelsen o. s. v. . . .“. Derimod passer ordet „indskyderne“ mindre godt, da midlerne i almindelighed er indskuddt af en anden end den, der skal have renten.

Administrationsgebyret.

Også efter bestemmelsen i § 4 i loven af 26. maj 1868 vil administrationsgebyret kunne variere, nemlig efter reservefondens størrelse og med den begrænsning, at gebyret ikke kan overstige 2 pct. af renten af umyndiges midler og 4 pct. af renten af myndiges midler. Da det højeste gebyr i ca. 30 år har været 2 pct. af renten af myndiges midler og 1 pct. af renten af umyndiges midler og det alene af konkurrencemæssige grunde må anses udelukket, at overformyndieriet nogensinde skulle turde foreslå en gebyrforhøjelse udover de 4 pct., ville der i og for sig ikke være noget til hinder for, at denne sats opretholdtes som maksimalsats. Når man dog alligevel må fraråde en sådan ændring af lovforslaget, skyldes det, at justitsministeriet derved afskæres fra at indføre et minimumsgebyr for småkapitaler eller fra at omlægge beregningsmåden af gebyret, så at det f. eks. kommer til at variere efter aktiverens art eller fastsættes i forhold til kapitalen i stedet for i forhold til renten. Det synes navnlig urimeligt at afskære fra fastsættelse af et minimumsgebyr i tilfælde, hvor administrationen af kapitalerne til de sædvanlige gebyrer giver direkte underskud, eller hvor der er tale om ikke rentebærende aktiver, hvis administration volder overformyndieriet udgift uden at medføre nogen som helst indtægt.

Overformyndieriets modtagelse af bank- og sparekassebøger som anlægseffekter.

Ved besvarelsen af dette spørgsmål må der sondres imellem umyndige og myndige kontohavere.

For umyndiges vedkommende er overformyndieriet afskåret fra at modtage bank- og sparekassebøger som anlægseffekter, idet anbringelse af umyndiges midler i banker og sparekasser ikke er anordningsmæssig, jfr. anordning nr. 30 af 11. februar 1928. Såfremt bank- eller sparekassebøger indsendes til overformyndieriet til bestyrelse for umyndige personer, må overformyndieriet derfor hæve eller opsigte bøgerne. Når anbringelse i bank eller sparekasse ikke er anordningsmæssig, skyldes det sikkerhedshensynet. Umyndiges midler må kun udlånes mod pant i fast ejendom efter reglerne i loven af 19. marts 1869, altså efter særskilt vurderingsforretning og indenfor halvdelen af den fremkomne vurderingssum, eller anbringes i de i anordningen af 11. februar 1928 nævnte særlig sikre papirer. Disse regler iagttages ikke og vil formentlig ikke kunne iagttages af bankerne eller sparekasserne ved disses anbringelse af indskydernes kapitaler. Hovedprincippet i overformyndieribestyrelsen er som nævnt at tilvejebringe den bedst mulige sikkerhed for de umyndiges midler, hvilket tydeligst kommer frem i reglerne om statskassens subsidiære ansvar for tab, der lides ved bestyrelsen af massens midler. En ændring af reglerne i den af udvalget antydede retning ville betyde en opgivelse af dette princip, således at man i stedet må lade sig nøje med en ordning, hvorefter umyndige skal konkurrere med alle andre indskydere i den pågældende bank eller sparekasse i tilfælde af, at denne kommer i økonomiske vanskeligheder. Dette ville være en afgjort forringelse af retsbeskyttelsen for de umyndige og være i strid med den hidtil herskende opfattelse, hvorefter forvaltningen og sikringen af de umyndiges midler er en statsopgave, en opfattelse, som gang på gang blev betonet under forhandlingerne om loven af 26. maj 1868.

For myndige kontohaveres vedkommende vil anbringelse af midlerne i bank- eller sparekassebøger ikke frembyde ringere sikkerhed end forskellige andre af de papirer, som det er tilladt disse kontohavere at erhverve, jfr. justitsministeriets bestemmelser nr. 156 af 30. juni 1948 for anbringelse af myndiges midler under over-